

เทศน์อุบรมพระและพระราชวัสดุ ณ วัดป่าเขาน้อย อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

เนื่องในงานวันพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่สุวัจน์

วันเสาร์ที่ ๑๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

“การพิจารณาตอนอุปทาน”

วันนี้ทั้งเป็นวันมหามงคลและเป็นวันวิริโยคพลัดพรากจากกัน ระหว่างความเป็นกับความตาย วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้รวมกันมาเพื่อได้มาปลงธรรมลังเวช คือความเกิดแก่เจ็บตาย ไม่ใช่เป็นความสุขความเจริญรื่นเริงพอที่จะให้คร ฯ กิตามดีอกดีใจไปตามความเกิดแก่เจ็บตาย มีตั้งแต่ความกระวนกระวายระสำระสาย วันนี้พี่น้องทั้งหลายก็ได้มาปลงธรรมลังเวชแล้วจะได้ปลงศพหรือเผาศพท่านอาจารย์สุวัจน์ ซึ่งเป็นพระภูบติเดปภูบติชอบองค์หนึ่ง สมควรจะเป็นเจดีย์ของพี่น้องชาวไทยเราได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะท่านผู้นี้เป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ผื่น ท่านอาจารย์ผื่นก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ได้ติดสอยห้อยตามหลวงปู่ผื่นมาตลอด เวลาหลวงปู่ผื่นเข้ากราบฟังธรรมจากหลวงปู่มั่น ท่านก็ติดตามมาด้วยโดยสม่ำเสมอ

การปฏิบัติองค์ท่านเป็นที่น่ายินดีตลอดมา ไม่มีความด่างพร้อยในเรื่องต่าง ๆ ที่เคยมีเสมอในเดนแห่งพุทธศาสนาของชาติไทยเรา อย่างจะพูดว่ามีอยู่ทั่วไป บวชมาเพื่อความสงบสจด อบรมศีลธรรมเข้าสู่ใจให้ได้รับความชุ่มเย็นแก่ตนเองและประโยชน์ส่วนรวม กลับกลายเป็นเรื่องบวชเข้ามาล่งเสริมความชั่วช้าลง หาความสงบไม่ได้ กวนจิตกวนใจประชาชนญาติโยมเพราะเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากพระ หาความหริโตรตตปต ความสะดุงกลัวต่อบาปไม่ได้ แต่สำหรับอาจารย์สุวัจน์นี้นั้น ท่านเป็นพระที่สงบเสงี่ยมเจียมตัว สมกับชื่อนามของท่านว่า สุวัจน์ แปลว่าผู้บอกอนสอนง่าย เป็นภาษาบาลี ท่านปฏิบัติเดปภูบติชอบตลอดมา ทั้งภายนอกคือการปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยก็ไม่มีความคลาดเคลื่อน เป็นที่อบอุ่นในองค์ของท่านว่ามีศีลเต็มองค์

ทางด้านจิตใจท่านก็อบรมตลอดมากับครูบาอาจารย์ทั้งหลาย จนปรากฏเด่นชัด ภายในจิตท่าน ถึงกับท่านได้พูดอุกมาด้วยความพอใจในการตะเกียกตะกายเสาะแสวงหาคุณงามความดี มีมรรคผลนิพพานเป็นสำคัญ ท่านก็เป็นที่แฉ่งในการปฏิบัติองค์ของท่าน เหตุกับผลเข้ากลมกลืนเป็นอันเดียวกัน ความปฏิบัติเดปภูบติชอบ ดังที่ท่านแสดงไว้ในบทสังฆคุณว่า สุปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติเดปภูบติ อุชปปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติตรงต่อ อรรถต่อธรรมต่อวินัย สามีจิปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติที่น่ากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาของ

ชาวพุทธเราได้ อุบัติกรณีyo เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้ตลอดถาวรทักษิมาทาน ไม่เกิดความเดือดร้อนว่าถาวรพระผู้ทุศล ศีลขาดศีลทะลุ ไม่มีศีลติดตัว แต่ท่านสมบูรณ์แบบในเรื่องธรรมที่กล่าวเหล่านี้ อุบัติกรณีyo

ปุจจุตต์ เวทิตพุโพ วิญญูพิ แปลอອກแล้วว่า ธรรมทั้งหลายที่ผู้ปฏิบัตินั้นแลจะเป็นผู้รู้เองเห็นเอง ทรงไว้ชี้ธรรมอันเลิศเลอเป็นลำดับขึ้นไป จากการปฏิบัติและรู้เห็นโดยลำพังตนเอง ผู้ไม่ปฏิบัติไม่มีทางรู้ไม่มีทางเห็น ถึงความสามารถมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองตลอดมาอย่างนี้ ถ้ามีตั้งแต่การศึกษาเล่าเรียนเฉย ๆ ไม่สนใจประพฤติปฏิบัติตนเพื่อธรรมเพื่อธรรม บรรดาคนนิพพานที่พระพุทธเจ้าประค SMA แต่วันประทานพระโอวาทแก่กิษุทั้งหลาย ก็เป็นโนมัะไปหมดสำหรับผู้เช่นนั้น แต่สำหรับผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบนั้นก็เป็น ปุญญกุเขต ของตนด้วย เป็น ปุญญกุเขต ของโลกทั้งหลาย ท่านจึงเรียกว่า ปุญญกุเขตต์ โลกสุส แปลว่าพระสังฆที่ปฏิบัติได้ ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงปฏิบัติที่น่ากราบไหว้บูชา ควรแก่ทักษิมาทานของพื่น้องทั้งหลายเหล่านั้น เรียกว่าเป็นปุญญกุเขต คือเนื้อนานบุญของโลก ด้วยความอบอุ่นในน้ำใจของท่านผู้บริจากทานมากน้อย ท่านเป็นผู้ทรงไว้ชี้ธรรมประเกณ์โดยไม่อาจสังสัย เพราะท่านปฏิบัติปฏิบัติชอบเรื่อยมา

ด้วยเหตุนี้บรรดาพระสังฆเราซึ่งมารวมอยู่ในที่นี้เป็นจำนวนมากมาย ก็กรุณาพิจารณาเรื่อง อนิจ ทุกข อนตุตา แล้วสวัสด อนิจุชา วต สงฆารา สังฆารของท่านผู้ชายนั้นเป็นของไม่เที่ยงไม่ยั่งยืนถาวร ท่านตายในวันนี้เราจถายในวันหน้าก็ได้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้สวัสดในเวลาบังสุกุลว่า อนิจุชา วต สงฆารา อุปปายอมมุโน เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมแตกดับไป อุปปุชชิตุว นิรุชัณนุติ เกิดแล้วต้องตาย ท่านแสดงไว้อย่างนี้ ผู้ที่มาถวายบังสุกุลไม่อาจทราบได้ วันนี้จึงแปลให้พื่น้องทั้งหลายฟังด้วยย่อ ๆ เต็มวุปสโน สุโน การระงับดับเสียงสังฆารคือความเกิดตายนี้ได้แล้วก็เป็นสุข

สังฆารความเกิดตายนี้อ กมาจากสังฆารภัยใน คือสมุทัย ได้แก่ความคิดความปรุงทางด้านจิตใจที่มีสมุทัยกิเลสตัวล้ำคัญผลักดันอ กมาให้ฟุ้งเพ้อเห้อเหิม ลีมเนื้อลีมตัว ลีมป่าช้าที่ติดอยู่กับตัวด้วยกันทุกคน แต่ต่างคนก็ต่างลีมป่าช้าของตัวไปเสีย จึงทำให้คนลีมเนื้อลีมตัว ไม่มีหริโโตรตปปะติดเนื้อติดตัว คือการละอายบ้าป การส่วนรักษาสั่งสมชั่งบุญให้เกิดขึ้นมาในตนนั้นมีน้อย นี่ เพราะความลีมเนื้อลีมตัว ท่านเรียกว่า สมุทัย คือกิเลส

เมื่อกิเลสตัวนี้ได้ดับลงไปจากใจแล้ว สังฆารก็เป็นขันธ์ล้วน ๆ ความคิดความปรุงอะไรที่สมุทัยถือไปเป็นเครื่องมือ fading ที่เหลือตัวเองตลอดมาจนนั้น ก็ดับพินาด จิบหายลงไปโดยสิ้นเชิง ทุกชีสิ่งไม่มีแก่ท่านผู้ทรงสังฆารล้วน ๆ ไว้เท่านั้น ไม่มีสมุทัย

เป็นยาพิษ เป็นเจ้าของใช้สอยสังขารพระเก贱นี้ ท่านเรียกว่า เตส วูปสโน สุโข ความระงับดับเลียซึ่งสังขารภัยในคือสมุทัยเป็นตัวเหตุนั้นโดยลิ้นเชิงแล้ว ย่อมเป็นผู้ลิ้นเรื่องความเกิดความตาย ไม่มีอีกต่อไป ดังท่านแสดงไว้ว่า ทุกข์ นตุติ อชาตสุส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด ผู้ไม่เกิดก็คือไม่มีสมุทัยเป็นแคนเกิด ท่านจึงไม่เกิดขึ้นมาเป็นรูปเป็นกาย เป็นหญิงเป็นชาย เป็นสัตว์เป็นบุคคล ตายเกลื่อนกันอยู่ในโลกนี้ล้วนแล้วแต่หญิงชาย สัตว์โลกทั้งนั้นที่มาตายอยู่นี้

ท่านผู้ลิ้นกิเลสแล้วท่านไม่มาเกิดรับເเอกสารของทุกข์ทั้งหลายนี้ต่อไปอีก เรียกว่า ผู้สังบระงับสังขารภัยในอันเป็นตัวสมุทัยเรียบร้อยแล้ว จึงกล้ายเป็นขันธ์ล้วน ๆ ขึ้นมาขันธ์ก็สักแต่่ว่าคิดว่าปรุง กิเลสตัวเสนียดจัญไรเป็นพิษเป็นภัยไม่มาบังคับบัญชาให้ทำหน้าที่ประทัตประหารผู้คิดผู้ปรุง แล้วก็สังบระงับดับลงไปโดยลิ้นเชิง นี่คือความไม่เกิดพระพุทธเจ้าท่านไม่เกิด ทุก ๆ พระองค์ท่านไม่เกิด จึงไม่มีคำว่าทุกข์ແงตามท่านไปได้เลย บรรดาพระอรหันต์ก็เช่นเดียวกัน ท่านผู้ลิ้นกิเลสตัวพาให้เกิดให้ตายคือสมุทัยนี้ เรียบร้อยแล้ว ท่านจึงไม่มีคำว่าเกิดว่าตายอีกเหมือนสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปซึ่งไปที่ไหนมีแต่ป้าช้าของสัตว์เกลื่อนไปหมด แม่ที่สุดที่เรานั่งอยู่เหล่านี้ก็คือนั่งอยู่ในกองป้าช้า

ป้าช้าที่หนึ่ง คือเรานั่งทับตัวเองอยู่นี้แล เป็นป้าช้าของเราระที่จะตายในวันหนึ่งแน่นอน ป้าช้าอันดับที่สอง สัตว์ตายเกลื่อนอยู่ตามดินตามหญ้าในน้ำบนบก ตายเกลื่อนไปหมด แต่เราไม่เรียกว่าที่นั้นเป็นป้าช้าที่นี่เป็นป้าช้า แม่ที่สุดหม้อข้าวหม้อแกงของเราที่มาหุงต้มแกงสัตว์กินกันอยู่ทุกวัน ๆ เรายกไม่เรียกว่าป้าช้า เราเรียกว่าหม้อแกงไปเสียความจริงก็คือป้าช้าต้มสัตว์เผาสัตว์ในเตาไฟของเรานั้นแล ในเตาไฟเราเต็มไปด้วยป้าช้า เรายกไม่เคยมอง ไม่เคยเห็น มีแต่เห็นอาหารอร่อยจากชีวิตของสัตว์นำมาต้มมาตุ้น มาลابมาแกงแล้วกินกัน ก็ว่าเอร็ดอร่อยจนลิ้มเนื้อลิ้มตัวว่าตัวจะไม่ตายเหมือนสัตว์ทั้งหลายเหล่านี้ กลยยมาเป็นป้าช้าของเราดังที่เห็นอยู่นี้ ลิ้มคิดกันไปเสียหมด

นี่แหล่ความมีดบودดของจิตใจ ดังที่ท่านทั้งหลายแสดงอาการนาขึ้นตะกี้นี้ว่า พรุหuma จ โลกาธิปติ สมมุปติ, กตุอุบลลี อนุธิวร อยาจต, สนธีอ สตุตาปุประกุชชาติกา, เทสตุ ဓมม อนุกมปิม ปช. นี้เกิดขึ้นจากความท้อพระทัยของพระพุทธเจ้าที่ทรงตรรสรูปแล้วมองโลกนี้กระจ่างไปหมด ไม่ว่าที่ใดที่จะเป็นที่ลืมในพระญาณหยังทราบของพระองค์นั้นไม่มี สว่างกระจ่างแจ้งไปหมดทั่วแคนโลกธาตุ เห็นเรื่องความเกิดความตาย ความทุกข์ความทรมานของสัตว์ ชั่งตายแล้วไปเกิดในสถานที่ต่าง ๆ กัน

บางรายก็ไปเกิดเป็นพากเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม บางรายที่สร้างคุณงามความดีไว้แก่ตนย่อมเป็นสายทางให้ไปเกิดในสถานที่เหล่านี้ ผู้ที่มีอุปนิสัยสามารถตลาดแคลมคอมเต็มที่แล้วตัดกิเลสขาดจากจิตใจไปถึงขั้นนิพพาน สัตว์โลกทั้งหลายไปในที่

ต่าง ๆ กันอย่างนี้ ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยสร้างบุญสร้างกุศลอย่างน้อยก็มาเป็นมนุษย์ จากมนุษย์แล้วก็ไปเป็นเทวบุตรเทวดาเป็นชั้น ๆ ตามอำนาจความสามารถของตน ที่ได้สร้างมาหนักมากน้อย ก็ไปเกิดในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ตามภูมิแห่งบุญกรรมของตน ผู้มีมากกว่านั้นก็ขึ้นพรหมโลก ๑๖ ชั้น นี้ก็ตามภูมิแห่งบุญแห่งกรรมของตน สัตว์โลกทั้งหลายเกิดกันอยู่อย่างนี้ตลอดมา

ที่นี่ฝ่ายต่อ ผู้ที่ชอบทำแต่บาปแต่กรรม ไม่ได้สนใจกับศีลกับธรรมกับการภาวนาให้ทานประการใดเลย ตื่นขึ้นมาแต่เช้าจนกระทั่งยังค่ำหัวแต่อยู่แต่กินแต่ฟ่ายเบียดเบียน หลอกหาลัก หาปล้นหาสุดม ซึ่งเป็นเรื่องฟืนเรื่องไฟเผาตัวทั้งนั้น สำหรับตัวเอง ก็ว่าเป็นคนดี ไปขโมยเข้ามาไม่รู้ว่าตัวจะล่าด ໄอัตัวล่าดนั้นแหล่ห์ตัวที่จะเหมาตัวเองลงนรก แล้วสัตว์ประเภทเหล่านี้ก็ตกนรกไปเรื่อย ๆ

คำว่า นรภมจำนวนมากมายก่ายกองสำหรับรุสัตว์ที่มีประเภทมากยิ่งกว่าผู้ขึ้นเดนสวรรค์เสียอีก บางประเภทก็ไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์เป็นหมูเป็นปลา เหล่านี้ก็ไม่หนักมากนัก แต่ประเภทที่เกิดไปเป็นเปรตเป็นผีแล้วตกนรกอเวจอยู่ตั้งกับตั้งกับลป กว่าจะฟื้นตัวขึ้นมาได้จากนรกหลุมหนึ่ง ๆ นั้นพ้นขึ้นมา นี่เป็นประเภทที่หนักมากที่สุด กรรมจำแนกแจกสัตว์ให้เกิดต่าง ๆ กันอย่างนี้ ไม่มีที่หยุดหย่อน กลางวันก็ตีกลองคืนก็ตี มีแต่มีดกับแจ้ง แต่สัตว์นั้นมีการเกิดการตายอยู่ทุกแห่งทุกหนตำบลหมู่บ้าน ในน้ำบ่อบอก ไม่ว่าดินฟ้าอากาศที่ไหน สัตว์เกิดได้ตายได้ อยู่ที่ไหนตายได้ทั้งนั้น นี้คือป่าชาของสัตว์เต็มท้องฟ้ามหสมุทร สุดติรภพของเราล้วนแล้วตั้งแต่ป่าข้างของสัตว์

นี้แลเวลาพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้วมองเห็นกระจั่งแจ้งไปหมด ไม่มีสิ่งใดปิดบัง ลึกลับเลย แล้วมองดูสัตว์ทั้งหลายที่จะเกิดจะตายจะไปดีไปชั่วในวาระต่อไป ก็มีเต็มโลกธาตุอีกเมื่อนกัน ความมีดบอดนั้นมีมาก สัตว์ผู้มีดบอดไม่รู้จักบุญจักบาป หานแต่กรรมคือความชั่วช้าลงกิ่ส์ตกลอดไป ผู้นี้เตรียมตัวที่จะไปนรก มีชีวิตลงหายใจเที่ยวขับร้องรำทำเพลงอยู่ก็ตาม ผู้นี้ก็สักว่าร้องรำทำเพลงเพลินในขณะที่ยังไม่ตาย ทั้ง ๆ ที่ยมบาลเข้าจดทะเบียนบัญชีแห่งความชั่วช้าลงกิ่ส์ของคนประเภทนั้นไว้แล้วอย่างสมบูรณ์ ผู้นั้นก็ร้องเพลงสหาย พอขาดลงหายใจก็ตุมลงนรกนั้นแล้ว ที่นี่นรกนั้นกับเลียงเพลงมันไม่ได้เมื่อนกัน เลียงเพลงกับเลียงสัตว์ทั้งหลายครวญครางอยู่ในนรกนั้น ต่างกันเอามากที่เดียว

สัตว์ทั้งหลายตายเกิดตายเกิดทั้งวันทั้งคืน ไม่มีเวลา ไม่มีเวลาลงบก็คือสัตว์เกิดสัตว์ตาย ท่านทั้งหลายให้พิจารณาตามนี้ เวลามาเพาศพอาจารย์สุวัจน์ก็ให้พิจารณาถึงว่า เราเป็นมนุษย์นี้อาจจะถูกเผาถูกฝังในวันใดวันหนึ่งก็ได้ ให้พิจารณาเลี้ยงตั้งแต่บัด

นี้ที่ยังไม่ตาย ถึงวาระแล้วจึงค่อยมาพิจารณาไม่ทันเหตุทันการณ์แล้วจะล่าช้า ล้าหลัง เข้า สุดท้ายก็ไปอยู่ในสถานที่โลกไม่พึงปรารถนาคือความทุกข์ความทรมานนั้นแล

นี่ล่ะพระพุทธเจ้าที่ท่านทรงท้อพระทัย พุธuma จ โลกา เวลาตรัสรู้ขึ้นมาที่ แรก ดูพระทัยสว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะอยู่ที่ ไหน ๆ ไม่ปิดบังพระญาณหยั่งทราบนี้ได้เลย แล้วมองดูสัตว์ผู้อุทิศตนตามเดือนมีดบอดก์ สนุกทำบปทำกรรม ไม่สนใจกับศีลกับทานการภาวนा พระองค์จึงทรงท้อพระทัย ไม่ อยากรจะสั่งสอนสัตว์โลก ทั้ง ๆ ที่ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ามานี้มี ๓ ประเกตด้วย กันในบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ประเกตที่หนึ่ง สร้างพระบารมีเพื่อจะเป็นพระพุทธ เจ้าขึ้นมา ๑๖ อสังไชย แสนมหาภัป จึงสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแต่ละพระองค์ ๆ อันดับที่สอง สร้าง ๔ อสังไชย แสนมหาภัป จึงได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ประเกตที่สาม สร้าง ๔ อสังไชย แสนมหาภัป จึงได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

เมื่อได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้วมองดูสัตว์โลกนี้อิดหนาระอาใจ ท้อพระทัยใน การที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ถ้าเทียบแล้วก็เหมือนภูษาให้ลูกหนึ่ง ภูษาลูกนี้เต็มไปด้วย สิ่งมีดดำกำตาเลี้ยงทั้งหมด ประหนึ่งว่าแสงสว่างจะไม่ปราภูเสีย พระองค์ทรงท้อพระ ทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก เพราะธรรมที่ทรงรู้ทรงเห็นนั้นเป็นธรรมที่เลิศเลอ อัศจรรย์เกินคาดเกินหมาย แต่สำหรับสัตว์โลกผู้ที่จะรับจากพระธรรมเทศนาของพระ พุทธเจ้าที่ชุดลากขึ้นมา ประหนึ่งว่าແບ່ນไม่มีในพื้นแห่งไตรภพนี้เลย มีแต่ความหนา แน่นแก่นความทุกข์ความทรมาน มีแต่ความมีดความบอดเต็มสัตว์ทั่วไปหมด

นี่ล่ะพระองค์แม้ปรารถนาจะมาตรัสรู้เป็นศาสดาสั่งสอนโลกแล้ว เวลาได้เข้ามา เจอกันจริง ๆ แล้วมันไม่เป็นเหมือนอย่างที่คาดไว้ ว่าจะสอนกันได้อย่างง่ายดาย แล้วขึ้นไปสวรรค์ไปนิพพานได้อย่างง่ายดาย กลับขยากยิ่งกว่าลากภูษาทั้งลูกเสียอีก ภูษาคระลากได้ล่ะ หนาแน่นขนาดไหน แล้วภูษาภูษาที่เต็มอยู่ในสัตว์ซึ่งมีดบอด หนาแน่นยิ่งกว่าภูษาทั้งลูกนี้อีกด้วยแล้ว ใจจะทนได้ ใจจะชุดจะลากไปได้ นี้แลที่ทำ ให้พระองค์ทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก

ที่นี้ท้าวมหาพรหมก็เลิงญาณลงมา เห็นพระองค์กำลังทรงท้อพระทัยในการสั่ง สอนสัตว์โลก จะชุดจะลากสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ทั้งหลาย ให้เข้าสู่สุคติโลกสวรรค์จน ถึงพระนิพพานนั้น ปราภูเสียจะไม่มีอะไรติดพระทัยเลย มีแต่ความมีดบอด ที่หนักมาก ที่สุดคือความมีดบอดของสัตว์ ไม่ยอมที่จะรับความชุดลากจากธรรมนั้นเลย เมื่อท้าว มหาพรหมพิจารณาลงมาเห็นพระพุทธเจ้าซึ่งกำลังท้อพระทัยอยู่นั้น จึงมาอา Rahman พระพุทธเจ้าว่า ขอพระองค์จงโปรดปรานสัตว์โลกซึ่งผู้มีอุลิเบนางก์ยังมีอยู่มาก ไม่ใช่ จะมีดหนาตาบอดไปตาม ๆ กันเสียหมด ผู้ที่ตาดียังมี ประเกตที่จะเยี่ยมก็ยังมี ลด

กันลงมา ก็ยังมี พระเกทที่มีดบอดก์มีดบอดไป ขอพระองค์อย่าทรงทอดธุระทอดพระทัย ถอนความเมตตาออกจากสัตว์โลกผู้กำลังมุ่งหวังต่อธรรมที่พระองค์จะประทานอยู่ เวลานี้มีอยู่จำนวนมาก many

ท้าวมหาพรหมมาทูลอาราธนาพระบรมศาสดา ให้ทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก ด้วยพระเมตตา อย่าด่วนทอดธุระไปเสีย ก็พร้อมกับที่พระองค์ทรงเลึงญาณดูสัตว์โลก ทรงเลึงญาณอยู่ในขณะนั้นพอดีว่า สัตว์โลกนี้มีหลายประเภท พระเกทที่หนึ่งเรียกว่า อุคਮภิตตัญญู เป็นพระเกทที่พร้อมแล้วที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ ในเมื่อเมื่อรรถธรรมเข้ามา ชломเพียงเท่านั้นก็จะหลุดพ้นจากทุกข์ได้ พระหนึ่งว่าสัตว์อยู่ในคอก พอเปิดปากคอก เท่านั้น สัตว์ผู้รอดที่จะออกปากคอกอยู่แล้วก็หลุดพ้นไปได้อย่างง่ายดาย อย่างสมัย ปัจจุบันนี้ที่ท่านตรัสรู้ที่แรกก็มีเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ นี้เป็นพระเกท อุคਮภิตตัญญู ผู้เห็นภัยในวัฏสงสารเต็มประดาแล้ว เป็นแต่ทางออกไม่ได้ กำลังเสาะแสวง ทางออกอยู่ เวลาพระองค์ออกทรงพนวชก์ติดสอยห้อยตามไปอุปััถมภอุปัญญาจากดูแล และรับโivable คำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้วก็มาโปรดเบญจ วัคคีย์ทั้ง ๕ นี้ เพียงขึ้นเหวมา ภิกุขเ อนุตา ปพพชิเตน น เสวิตพุพา และขึ้น มชุณิ มา ปฏิปทา เท่านั้น ท่านเหล่านี้ก็หลุดพ้นจากทุกข์ไปอย่างรวดเร็ว นี่พระเกทที่หนึ่ง

พระเกทที่สอง เมื่อได้รับฟังพร้อมด้วยเหตุด้วยผลเที่ยบเคียงกันได้ทุกสัดส่วน แล้วก็ถอดถอนตัวเองให้หลุดพ้นไปตามเป็นพระเกทที่สอง พระเกทที่สาม เนยยะ เนยยะนี้อยู่ก็กลาง คนคนเดียวนี้ละ นิสัยใจคอของเรามันอยู่ก็กลางที่จะลงนรอกก์ได้ จะไปสวรรค์ก็ได้ เช่นเรอยู่เวลานี้ เรายากไปทำบุญให้ทานก็มีในจิตใจวะหนึ่ง วะหนึ่งการไปทำบุญให้ทานนี้ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราเอาไว้สำหรับกินดีกว่า อันนี้กิเลส มันขัดมันแย้งเราไม่ให้เราไปทำบุญให้ทาน คนผู้ที่หลงกลของกิเลสก์เลยไม่ไปให้ทาน เอามากินเสียหมด ก็เรียกว่ากิเลสลีนกินเสียไม่มีเหลือ อย่างนี้เรียกว่าเป็นผู้เสียเปรียบ ให้กิเลส

อีกการะจิตอันหนึ่ง เมื่อจิตคิดว่าจะทำบุญให้ทาน กิเลสมาขัดมาแย้งมาแย่งชิง เอาสมบัตินี้ออกไป ดังที่กล่าวแล้วสักครู่นี้ว่าเอาไปกินดีกว่าเอาไปให้ทาน ไม่ยอมฟัง เสียงกิเลสนั้น ละลอกไปทำบุญให้ทานจนได้ ผู้นี้ก็เรียกว่าได้เปรียบกับกิเลส นี่แหล่ เนยยะ ขณะหนึ่งจิตคิดลงทางนรก ขณะหนึ่งจิตคิดทำบุญให้ทานเพื่อจะไปสวรรค์ ถ้า เราเชือทางกิเลสเราก็ขาดทุน ถ้าเราเชือทางอรรถทางธรรม ไปทำบุญให้ทานเราก็มีกำไร สุคติเป็นที่หวังได้แก่ผู้ทำบุญให้ทาน แต่ทุกตันนี้เป็นที่หวังได้แก่คนที่มีแต่ความตระหนั ถีเห็นว่าไม่อยากทำบุญให้ทาน นี่คนประเภทนี้ แยกได้เป็นสอง ถ้าเราอ่อนแต้มต่อ กิเลส เราก็ไม่สนใจกับการทำบุญให้ทานสร้างคุณงามความดีอะไรเลย กิเลสก์ตักตวง

ເຄີຍແຕ່ຄວາມເໜີຍຄວາມແນ່ນໄສໃນຫ຾ອກຂອງເວລາຕາຍໄປແລ້ວໄມ້ມືອະໄຣເປັນທີ່ພື້ນທີ່ອາຄີຍຈມໄປ ຈະນີດືອັນເຊື່ອກິເລສແລ້ວຈມກີໄດ້ຍ່າງນີ້

ผู้เชื่อในศาสนาเชื่อในธรรม ตั้งหน้าตั้งตากปฏิบัติคือปฏิบัติธรรม การทำบุญให้ทานมีมากมีน้อยท่านไม่ได้สั่งสอนหรือไม่บังคับบัญชาว่าให้ทานทั้งหมด เรายังไม่สามารถมีน้อยแต่สั่นปันส่วนทั้งแบ่งกินทั้งแบ่งทาน ให้ประโยชน์ได้ทั้งฝ่ายร่างกาย ให้ได้ประโยชน์ทั้งฝ่ายจิตใจ ทำบุญให้ทานเป็นประโยชน์ทางด้านจิตใจ การเลี้ยงตัวเอง สังหารร่างกายของตัวเราเวลาไม่มีชีวิตอยู่นี้ ได้ผลได้ประโยชน์สำหรับร่างกาย คนที่มีความเฉลี่ยวฉลาดยิ่งแบ่งแยกให้ส่วนทางร่างกายด้วย แบ่งแยกให้ทางด้านศีลด้านธรรมเพื่อเป็นอาหารโภชสารสิ่งเป็นพึงตายสำหรับทางใจด้วย ผู้นี้ก็เรียกว่าไปสวรรค์ได้ไม่สักสัก นี้เป็นประเภทที่สาม

เราคัดเราเลือกແຍ່ງື່ງກັນຮະຫວ່າງ ປກປະມະກັບເນຍຍະ ມັນແຍ່ງຕໍ່ແຫ່ນກັນອູ່
ຕໍ່ແຫ່ນເນຍຍະອຍາກໄປສ່ວຽກນິພພານ ຕໍ່ແຫ່ນຂອງກີເລສັກຕະຫະນີ່ເຫັນຢ່າງ
ໃຫ້ທານແລ້ວກີ່ລົງທາງຕໍ່ ເຮື່ອງຂອງເນຍຍະກີ່ພຍາຍາມທີ່ຈະຈຸດຈະລາກທຳບຸ້ນໃຫ້ທານກຳລັງ
ຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ຜູ້ນີ້ມີທາງຫລຸດພັນໄປໄດ້ຈຸນກະທຳໆ ປະນິພພານກີ່ໄດ້ຈັກເນຍຍະ
ອັນນີ້ ຜູ້ນີ້ແລ້ປ່ຽນໜັ້ນຂຶ້ນໄປ ຈຸນກະທຳໆ ນີ້ສໍາວັດທະນາມີແກ່ກຳລັງແລ້ວຫລຸດພັນໄປຈາກ
ກອງທຸກໆກີ່ໄດ້

ส่วนปทประนันน์ เรียกว่ามีดบอด ตโมตมประยโหน เวลาเกิดมาก็เกิดมาด้วยความมีดความบอดภายในจิตใจ ไม่สนใจกับอรรถกับธรรม แต่สนใจในความชั่วช้า ตามกเป็นนิสัยสันดาน ใจจะชวนไปวัดไปว่า ไม่ยอมจะไป ดีไม่ดีกรธให้เขาก็มี จะตามก่อเขาก็มี เขารวนไปวัดเพียงเท่านั้นก็เป็นเดือดเป็นแคนมากมาย ผู้นี้เป็นผู้ปทประ ไม่สนใจกับคีลกับทานตั้งแต่เกิดมาจนกระทั้งถึงวันตาย ตั้งแต่เล็กจนโตถึงวันตายมีแต่ความมีดบอดสร้างแต่บาปแต่กรรม หาบแต่กรรมแต่เรื่อส์ตัวเอง ตายแล้วก็จะตาย จะนิมนต์พระทั่วประเทศไทยของเรามามีกิ้งแสนองค์ ตามบัญชีท่านแสดงไว้ว่า พระในประเทศไทยเรานี้มีหลายแสนองค์ นิมนต์มาทั้งแสนองค์มา กุสลา อธมมาให้บุญของคนที่มีดบอดที่สุด ตโมตมประยโหน ทั้งมีดมาทั้งมีดไปนี้ไม่มีความหมายเลย พระเหล่านั้นไม่มีอะไรติดมีอกลับไป นอกจากได้กลัวหอมบังกลัวไปบังเท่านั้นติดมีอไป ส่วนที่จะมีบุญมีกุศลติดใจของผู้มาให้บุญเข้าให้เข้าไปสู่สวรรค์ชั้นพรหม ไม่มีทางเลย คุณนี้จึงไม่ควรได้เงา นี่เรียกว่า ทางรอมะ

ในปทประมนี้อยู่ในใจของเราได้ด้วยกันทุกคน ขอให้ท่านทั้งหลายนำปทประม ความเมตความบอดนี้ไปแยกแยะพิจารณาหา โชคประยโน ขึ้นมาภายในตัวของเรา มันไม่ได้ไปตลอดตั้งแต่วันเกิดถึงวันตาย ถ้าเราใช้สติปณิจพิจารณาแล้ว ไม่มันก็

ฉลาดขึ้นมาได้ คนมีจิตใจอันมีด涵านาส่าหด มันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงมาเป็นบัณฑิต นักประชัญญาฉลาดแหลมคม มีความเมตตาสงสารได้ ให้เร้ายากในจิตใจของเราคนเดียว นี้ออกเป็นขันเป็นตอนไป

นี่วันนี้ได้กล่าวถึงธรรมะ ๔ ประเกทที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย แล้วทรงเลี้ยงญาณดูถูกโลก ว่ามันจะหนาแน่นหนักอึ้งไปเลี้ยงหึงโลกธาตุนี้หรือ หรือยังจะมีพอยกพอยอพอฉุดพอกลากไปได้บ้าง จึงทรงพิจารณาสัตว์โลกเป็น ๔ ประเกท ประเกทที่หนึ่ง ยอดเยี่ยมพร้อมที่จะไป ประเกทที่สองตามหลังกันไป ประเกทที่สามเรียกว่ารบกัน ระหว่างความชั่วกับความดีแล้วมีทางไปได้ ประเกทที่สี่นี้ตายทึ่งเปล่า ๆ เกิดมาก็เกิดมาเปล่า ๆ ตายไปเปล่า ๆ เรียกว่า ตไมตร์ป่วยโน มีดบอดหั่นมา มีดบอดหั่นไป มีดบอดหั่นโลกนี้มีดบอดหั่นโลกหน้า คนนี้หมดหวังแล้ว พระองค์ทรงพิจารณาอย่างนี้จึงได้ทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกเรื่อยมา

ดังที่พี่น้องหั่นหลายได้ยินได้ฟังมาที่ท่านประกาศธรรมสอนโลกอยู่ ๔๕ ปีจึงปรินิพพาน แม้ปรินิพพานแล้วก็ยังพำนิดาเอ้าไว้หรือสายทางเดินเป็นอrror เป็นธรรมไว้ให้พวกเราหั่นหลายได้ยินได้ฟังได้ปฏิบัติตาม เรียกว่าธรรมที่ประกาศไว้ ๕,๐๐๐ ปี ถึง ๕,๐๐๐ ปีแล้วก็ยังติ่งไปเองด้วยอำนาจความหนาแน่นของกิเลสมันปิดมันบังเรื่องบานเรื่องบุญเรื่องนรกรสวรรค์ไม่มีเลย มีแต่ความดีความดีนความทะเยอทะยาน เห็นกันนี้เหมือนเลือเห็นสัตว์นั้นแหล่ เห็นมีแต่จะกัดกันจะฉีกกัน สัตว์ประเกท ๕๐๐ ปี ผ่านไปแล้ว เวลานี้เรายังเป็นสัตว์เป็นคนอยู่เป็นธรรมด้า เวลาโนโภก็อยากฟ่าอยากแกงเข้า ครั้นเวลาใจดีแล้วก็หยุดไม่อยากฟ่าอยากแกงเข้า ประเกทนี้ยังพอเป็นพอไป พระพุทธเจ้าทรงเลี้ยงญาณเห็นอย่างนี้แล้ว จึงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกตลอดมา

เวลานี้เรารอยู่ในท่ามกลางแห่งโกรหทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ได้จะปฏิบัติตนแก่ไขตนก็ให้แก่ไขเลี้ยงเวลา มีชีวิตอยู่นี้ อย่าถึงกับขึ้นที่ว่าตายแล้วค่อยนิมนต์พระมาตั้งสองแส่นสามแส่นองค์มา กุสลา อมุนาไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้โปรดตัวเองเสียตั้งแต่บัดนี้ กุสลา แปลว่า ความฉลาด คนฉลาดย่อมสร้างคุณงามความดีได้ นี้แหล่เหตุการณ์ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลก ดังที่ได้เรียนให้ทราบเมื่อสักครู่นี้ พระองค์เลี้ยงญาณดูแลวิจัยสั่งสอนสัตว์โลก ส่วนท้าวมหาพรหมที่มาอาภานาก็เป็นปฐมเหตุเหตุนั้นเอง เรื่องอันได้ที่จะใหญ่โตจะอุ้มดลօอสุขุมคัมภีรภานี้ยกให้พระพุทธเจ้าหั่นหนั้น แต่ท้าวมหาพรหมก็ยังเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า มหาพรหมองค์ไหนที่จะเลิศเลอຍิ่งกว่าพระพุทธเจ้าว่าพระองค์ไม่รู้ ถึงกับท้าวมหาพรหมมาอาภานาให้สอนจึงสอนตามคำขอท้าวมหาพรหมอย่างนี้ไม่มี มีอยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เป็น

แต่เวลาบันทึกพิจารณาแยกแยะดูประเภทของสัตว์โลก จัดควรแนะนำสั่งสอนได้ ประการใดหรือไม่

เมื่อท้าวมหาพรหมเห็นอย่างนั้นแล้ว ก็กล่าวพระพุทธเจ้าท่านจะปล่อยวางสัตว์โลกให้จบไปเสีย ไม่แนะนำสั่งสอนต่อไป จึงมาขอาราธนาท่านให้แนะนำสั่งสอนสัตว์โลก ความเป็นจริงแล้วไม่มีครกินศาสตาที่มีพระเมตตาสั่งสารพร้อมด้วยปรีชาญาณ หยั่งทราบในอุปนิสัยของสัตว์จะดีจะชั่วประการใด ไม่มีครกินศาสตาไปได้ นี่แหล่ ท่านจึงสอนพวกราให้ประพฤติปฏิบัติตาม

วันนี้พวกราทั้งหลายมากันจำนวนมากมายที่เดียว หลวงتاทกมีความปลาบปลื้ม ปิติกับพื่น้องทั้งหลายมิใจใส่ศรัทธา มีความเคารพต่อพระพุทธศาสนา เคารพต่อการให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาความ仁ของตนเต็มเม็ดเต็มหน่วยในหัวใจของทุกคน หลวงตาทกมีความเมตตาสั่งสาร นอกจากนี้ก็มีพระเจ้าพระสงฆ์ เวลาบันทึกจำนวนมาก นั่งอยู่ด้านหลังนี้เต็มไปหมด มีแต่พระเจ้าพระสงฆ์ จึงขอเตือนลูกเตือนหลาน พระลูกพระหลานเหล่านี้ เพราเกิดมานี่หลวงตาบัวชเรียบร้อยแล้ว ท่านเหล่านี้ถึงจะเกิด เราจึงเรียกว่าสอนพระลูกพระหลาน ให้พากันตั้งอกตั้งใจ รักษาศีลของตนให้ดี

เราบัวชในพุทธศาสนาแล้วเรียกว่าเปลือกหมด เรื่องภาระภารกิจอะไรที่ ผู้ร่วมสั่งสอนเข้าทำกัน ปลดทิ้งทั้งหมด มีแต่ชีวิตอันเดียวที่สำคัญต้องรักษาไว้เป็นที่ต้องรักษาไว้เป็นภารกิจ ขอทานเข้าตอนเช้าได้ข้าวเต็มบารม่า ๆ สถานที่อยู่อาศัยเขาก็มาจัดมา ทำให้ กระตือรือร้นแต่เป็นภารกิจสำคัญจิตใจเป็นวิหารใหญ่ ยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกไปเสีย อีก ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาระของประชาชนญาติโยมทั้งหมด เราไม่แต่ภาระของเราก็อีก บ้าเพ็ญสมณธรรม ศีลรักษาให้ดี อย่าให้ด่างพร้อยขาดทะลุ ถ้าศีลด่างพร้อยขาดทะลุเรา ก็เป็นคนไม่เต็มบาทเต็มเต็ง เป็นคนสองสิ่งหรืออนอกจากนั้นลดลงอีก สิ่งเดียวเข้าไป อีก กลายเป็นมีแต่หัวโล้น ๆ ก็ได้พระศีลขาดอย่างนี้ก็มี อย่าให้เป็นไปอย่างนั้น ให้รัก ศีลของตนยิ่งกว่าชีวิตจิตใจของเรา

จากนั้นจันจังหันแล้วไม่มีภารกิจภารกิจใด พระเราไม่ยุ่ง พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน ให้พระยุ่งนั่น แต่ทุกวันนี้ไม่มีครยุ่งเกินกว่าพระ เกินทุกแบบทุกฉบับสมัยนี้ แข่งพระพุทธเจ้าได้ พระพุทธเจ้าไม่ให้ยุ่งกับหน้าที่การงาน ยิ่งเป็นเรื่องงานของโลกของสงฆ์ อย่าไปแย่งไปชิงเข้า ให้เป็นหน้าที่ของประชาชน โลกเข้าทำกัน งานของเราก็อีกเดิน จักร นั่งสมาธิภาวนา มีสติปัญญารักษาจิตใจโดยตลอด นับตั้งแต่ตื่นนอน เดิน จักร ก็มีสติ นั่งก็มีสติ ภารกิจในธรรมบทได้ก็มีสติสตัง ระมัดระวังจิตใจของตนซึ่ง เป็นตัวคีกคันของมากให้อยู่ในเงื่อนมือของธรรม คือสติธรรมเป็นสำคัญ บังคับเอาไว้ จิตใจเรามันจะดีจะดีนั้นจะเหะเหินเดินฟ้าไปไหน มันก็ไม่เห็นอีกเห็นอีกธรรม เห็นอีก

สติปัญญาของเราไปได้ແລະ ต้องอยู่ในເງື່ອນນີ້ຂອງເຮົາຈຳ ຈຳໃຫ້ພາກັນອຸດສ່າໜໍ້ພຍາຍາມເຄາຣເລື່ອມໄສໃນອຣມພຣະພຸຖອເຈົ້າ

ເຮົາວັນນາວ່າ ພຸຖອົ້ມ ອມຸນໍ ສຸງໍ ສຣັນ ຄຸຈາມີ ເຮົດຝຶພຣະພຸຖອເຈົ້າ ພຣະອຣມພຣະສົງໝີ ເປັນອົງຄົ່ງເປັນພື້ນທີ່ຕ້າຍຕັ້ງແຕ່ວັນບວນນາ ເພຣະະນັ້ນ ເຮົາຍ່າໄປຄື່ອງກີເລສສຣັນ ຄຸຈາມີ ຄວາມໂລກ ສຣັນ ຄຸຈາມີ ຄວາມໂກຣອ ສຣັນ ຄຸຈາມີ ຮາຄະຕັ້ມຫາ ສຣັນ ຄຸຈາມີ ພຶດກັບຜູ້ທີ່ບວນນາຄື່ອງພຣະພຸຖອເຈົ້າ ພຣະອຣມພຣະສົງໝີເປັນສຣັນ ເຮົາຕ້ອງຄື່ອນນີ້ເປັນທີ່ໜັກມາກວ່າທຸກແທ່ງທຸກໜັກ ອູ້ທີ່ໃຫ້ຍ່າລື້ມກາຣກວານາ ກາຣກວານາຂອງພຣະນີ້ຄື່ອງພຣະບວຂອກມາໃນຄັ້ງພຸຖອກາລ ທ່ານບວນເພື່ອມຣຄພລນີພພານຈິງ ຈະ ບວນນາເພື່ອມຣຄເພື່ອຜລ ອຣທດອຮ້ານຕີ້ນຈາກທຸກໆໜີ້ ເປັນພຣະອຮ້ານຕີ້ນຈົດຈິຕິໃຈອູ້ຈົນກະທັ່ງຄື້ນຂັ້ນ ຈະນີພພານໄດ້ດ້ວຍອຳນາຈແໜ່ງກາຣປົງປົກຕິຄືລອຣມດ້ວຍດີ ເຮົກໃຫ້ຕັ້ງໃຈປະພຸດຕິປົງປົກຕິ

ເຮື່ອມມຣຄພລນີພພານນີ້ຄົງເລັ້ນຄວາມວານາແນ່ນຕລອດມາ ເຊັ່ນເດີວັກັບກີເລສກີເລສກົ່າຄົງເລັ້ນຄວາມວານາແນ່ນ ໄນມີກາລໄດ້ສມັຍໄດ້ກີເລສຈະເຫຼືອດແໜ່ງໜາດໄປໂດຍທີ່ເຮົາໄດ້ຊໍາຮະສະສຳມັນ ແລ້ວອຣມກີຈະມີຂຶ້ນມາໂດຍທີ່ເຮົາໄດ້ບຳເພື່ອຍ່າງນີ້ເປັນໄປໄນ້ໄດ້ ເຮົາຕ້ອງບຳເພື່ອຍຣມອຣມຄື່ງຈະເກີດ ເກີດໄດ້ທຸກເວລ່າເວລາ ກາຣບຳເພື່ອຂອງເຮົາ ເຮື່ອງຂອງພຣະແລ້ວໄໝມີໜ້າທີ່ກາຣຈານອັນໄດ້ເລຍ ມີຕັ້ງແຕ່ກາຣເດີນຈກມນັ້ນສມາອີກວານາ ວິນິຈະຍັງຈິຕິໃຈຕ້ວເປັນມາຫຼຸດ ນີ້ຕັ້ງກ່ອກຮ່ວມກ່ອວເວຣຕົກຕົກຕ້ວຄະນອງຕົວໂທດຮ້າຍທີ່ສຸດຄື່ອງຈິຕິໃຈຂອງຄົນເຮົານີ້ແລະ ນີ້ເປັນຈິຕິໃຈຂອງພຣະຊື່ອູ້ໃນຄວາມອາຮັກຂາຂອງເຮົາດ້ວຍສຕີປົງປົກ ສຽກຫາ ຄວາມເພີຍຮ ອ່າຍປ່ລ່ອຍອ່າວາງ ໃຫ້ຕັ້ງຫັ້ນຕັ້ງຕາປະພຸດຕິປົງປົກຕິ

ຈິຕິໄໝສົບທໍາໃຫ້ສົບດ້ວຍບທບຣິກຣມກວານາ ດຳນີ້ລູກຫລານຈຳໄຫ້ດືນນະ ພລວງຕາໄດ້ເດີນຜ່ານນາເຮີຍບຮ້ອຍແລ້ວຈຶ່ງນາສອນດ້ວຍຄວາມແນ່ໃຈແລະແມ່ນຍໍາ ໄນຄ່າດເຄລື່ອນຈາກຫລັກຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ປົງປົກຕິມາ ຄ້າຈີຕມັນດີມັນດືນນາກ ວິຈາທີ່ຈະຝຶກກຣມານຈິຕິໃຈນີ້ມີຫລາຍປະເກທ ທ່ານສອນໄວ່ໃນອຸດົດຄ ອຕ ຂ້ອ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ອຸບາຍິວິກາຣທີ່ຈະຝຶກກຣມານຈິຕິໃຈໃໝ່ຫຍຸພຍຄສລົງເປັນລຳດັບ ອັນນີ້ວິກາຣທີ່ເຮົາຈະທຳຄວາມພາກເພີຍຮົກເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາໂດຍຕຽງ ອຸບາຍິວິທີ່ຈະຫຸນຄວາມພາກເພີຍຮອງເຮົາໃຫ້ໄດ້ຜລເປັນທີ່ພອໃຈ ມັນແລ້ວແຕ່ຜູ້ຈະຝຶກຫັດຕົນເອງຍ່າງໃໄ ບາງຄົນອນນ້ອຍກົມື້ ອູ້ຮຸກຂມູລ່ວມໄນ້ໃນປ້າໃນເຂາ ທີ່ແຈ້ງລອມຝາງແລ້ວແຕ່ຈະເປັນຄວາມສະດວກໃນກາຣບຳເພື່ອຊື່ງເປັນສຕານທີ່ມີເລື່ອຮ້າຍ ແຕ່ກ່ອນມີເຍອະນະພວກອັນຕຣາຍພວກເສື່ອຮ້າຍເປັນຕົ້ນ ຄ້າອູ້ໃນທີ່ເຊັ່ນນັ້ນມັກລ້ວ ເມື່ອມັກລ້ວມາກ ຈະ ໃຫ້ນິກຄຳບຣິກຣມຕິດກັບໃຈໄມ້ໃຫ້ໄປຄົດຄົງເລື່ອຄົງຍັກໝື້ຄົງພື້ນປົງປົກຕິມາຮອະໄວແລະ ໃຫ້ຄົດອູ້ກັບຄຳບຣິກຣມ ເຊັ່ນເຮົານິກພຸຖອໂຮ ເປັນຕົ້ນ ອັນນີ້ແລ້ວແຕ່ທ່ານຜູ້ໄດ້ຈະຂອບ

ເຮົານິກພຸຖອໂຮໃຫ້ມີພຸຖອໂຮຕິດກັບໃຈອູ້ນັ້ນ ໃຫ້ຮູ້ອູ້ກັບພຸຖອໂຮ ໄນໃຫ້ຮູ້ອູ້ກັບກາພເລື້ອກາພສາກວັນຕຣາຍໃດ ຈະ ທັ້ງໝາດ ຈິຕະສົງບັນຕົລງໄປໃນຂະນະທີ່ເຮົາບັນຄັບໄວ້ອ່າວັນແນ່ນ

หนานมั่นคง เมื่อจิตมีความสงบแล้วสัตว์ตัวใดก็ตามในอันตรายทั่วโลกนี้จะไม่มีหวัดเลี้ยวเลย จิตได้ธรรมเป็นที่พึงเพราะอำนาจแห่งพุทธ สั่งสมตลอดเวลาด้วยความมีสติพุทธ ๆ ติดใจ ใจมีความเห็นใจแหน่งพระเพราะได้รับการบำรุงจากสติ แล้วพุทธอกก์แหน่งหนาขึ้นมา จิตใจของเรางงบเย็น เอาไว้ให้ได้นะพระลูกพระหลาน อย่าอยู่ลอย ๆ เลือ ๆ เลือ ๆ ใช้ไม่ได้นะ ดูแล้วมันดูไม่ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ถ้าเราได้ฝึกอย่างนี้แล้ว เราแน่ใจเลยว่าจิตจะต้องสงบได้

เข้า วิธีการสงบ การ Kavanaugh เราเดินจงกรมมากหรือนั่งมาก นอนกวนามาก อันในนมีผลตีกกว่ากัน เราเดินจงกรมมากทั้ง ๆ ที่ตั้งสติด้วยกัน นั่งกวนามากตั้งสติด้วยกัน ผลทางไหนเกิดมากกว่ากัน เราหาอุบາຍวิธีการ อย่างหนึ่งผ่อนอาหาร อย่างหนึ่งผ่อนการหลับนอน ท่านเจสสอนไว้ เนลัชชี การอดนอนก์เพื่อจะฝึกจิตใจของเรา ให้เราฝึกจิตใจแบบนี้ ผ่อนอาหารเป็นยังไง อาหารเป็นของสำคัญมาก ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้าทรงอดพระกระยาหารได้ ๔๙ วัน แต่พระองค์อดอาหาร ๔๙ วันนั้น พระองค์เพื่อตัวรู้ด้วยการอดอาหารโดยถ่ายเดียว ไม่มีทางด้านจิตใจ คือจิตตภานาเข้าเคลือบ แฟงเลยจึงผิดพลาดไป เป็นการผิด ถ้าอดอาหารเพื่อตัวรู้อย่างเดียวเป็นความผิดพลาด

นี้เราอดอาหารเรามีการ Kavanaugh เป็นหลักเป็นเกณฑ์ในหัวใจของเรา การอดอาหารนี้เป็นเครื่องบำรุงทางหนึ่งในทางความพากความเพียรของเรา ฉันมากเป็นยังไง สังเกตดูก็รู้ ดูตัวเอง ถ้าฉันมากแล้วเป็นยังไง ยิ่งอาหารดี ๆ ยิ่งชอบให้ฉันมาก ฉันแล้วความขี้เกียจก็มาก รู้แล้วว่ากิเลสเกิดขึ้นแล้วจากการฉันมาก ความขี้เกียจขึ้นร้านก็มาก การนอนก์มาก ทุกอย่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสแล้วมากไปตาม ๆ กันหมด เราต้องลดลง เราฝึกเราเราต้องสังเกตการพิจารณาของเรา เราฝึกเราเราต้องมีสติมีปัญญา ไม่ใช่ว่าฝึกไปเลย ๆ เช่น ตั้งสติ สำหรับผู้ที่การขับ การฉัน การหลับ การนอนเป็นธรรมอยู่ ตั้งสตินี้ไม่ค่อยได้ผลดีเหมือนผู้ที่มีวิธีการสังเกตตัวเอง เช่น นอนน้อยเป็นยังไงดี ใหม่ แล้วฉันน้อยเป็นยังไง การทั้งสติเป็นยังไงบ้าง จนกระทั่งว่าหยุดไม่ฉันอาหารเลย มีแต่การ Kavanaugh ถ่ายเดียว เป็นยังไง

ถ้าเราเห็นผลเด่นทางไหนให้เรายืนด้านเป็นหลักเกณฑ์ และก้าวเดินต่อไปด้วยวิธีการอันนั้น เช่น ผ่อนอาหาร เราก็ผ่อนไปเรื่อย ๆ กวนานไปเรื่อย สติสตังเราจะดีขึ้นเรื่อย แน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ หรืออดอาหาร เราอดไปเท่าไร จิตยิ่งมีความแผ่เบา มีความสว่างกระจงแจ้ง อดไปหลายวันเท่าไร จิตยิ่งสว่างจ้าขึ้นมา นี่ก็แสดงว่าถูกแล้ว กับนิสัยของเรา ถึงจะอดจะอิ่มจะเป็นจะตายบ้างเราก็ทนเอาเพื่อผลประโยชน์อันใหญ่หลวง คือจิตของเราได้รับผลจากอุบາຍวิธีที่ทำอย่างนี้ เราก็ต้องทนเอา ท่านผู้ได้มีนิสัย

หนักไปในทางไหน เป็นประโยชน์ทางได้ในการประกอบความพากเพียร ก็ขอให้อีกนิสัยนั้นเป็นหลักเกณฑ์ ก้าวเดินต่อไป อย่าปล่อยอย่าวาง

นี่เป็นวิธีการที่สอนพระลูกพระหลานให้ตั้งหน้าตั้งตาต่อมรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าเป็นศาสต Rog ศอก ทำไม่เอาธรรมมาสอนพากเรามันเท่ากับสอนหมาตัวหนึ่ง ไม่ได้เหมือนสอนคน ถ้าว่าสอนพระมันก็เป็นแพะไปหมดเลย มันไม่ได้อาไหน กล้ายเป็นแพะเป็นหมูเป็นหมาไปเสียหมด มันก็รับธรรมไม่ได้ซึ่ ถ้าเป็นคน ท่านสอนธรรม เราปรับธรรมมาปฏิบัติตามที่สอนอยู่เวลาหนึ่ วิธีการได้ที่เราจะนำมาปฏิบัติ จิตใจพร้อมอยู่เสมอที่จะรับฟังเรา ขอให้เราฝึกให้ดีเด lokale เรื่องกิเลสมันจุดลากไปไหน ความรักใคร่ไฝธรรมของเรายังมี เราเอาสติปัญญาเข้าติดสนิทแบบกับใจของเราแล้ววันหนึ่งจะสงบไปได้ ที่นี่เมื่อจิตมีความสงบในวันนี้แล้ว เราจะรู้สึกตื่นเต้นภัยในจิตใจของเรา

จิตสงบเป็นได้หลายอย่างตามจิตตนิสัยของผู้เป็น บางรายสงบพรึบลงไปเหมือนคนตกเหวตกบ่อก็มี บางรายค่อยสงบลงเรื่อยๆ แล้วละ เอียดซึ่งลงไป นั่นก็มี ส่วนกระจ่างแจ้งขึ้นมาเป็นตามนิสัยของคนไปเรื่อยๆ ส่วนส่วนนั่นส่วนนั่นแหล่ แต่ นิสัยของใครจะส่วนหนักไปทางไหนมันจะรู้ บางที่ส่วนขึ้นมาของเห็นเทวบุตรเทวตา อินทร์พระมหาไปหมด มี ส่วนเฉยๆ ไม่เห็นก็มี มีหลายแบบหลายฉบับ เพราะสิ่งเหล่านี้ มีอยู่ในโลก พากเปรตพากผีพากเทวตา อินทร์พระมหาอยู่ในโลก พระพุทธเจ้าเห็นแล้วรู้ แล้วจึงมาสั่งสอนโลก มากอกโลกได้ยังไง เมื่อผู้ปฏิบัติเป็นไปตามแนวทางที่ท่านทรงสอนแล้วต้องเห็นได้ด้วยกันนั้นแหล่ ไม่มากก็น้อยตามภูมินิสัยของตน พากเปรตพากผีมันเต็มอยู่ทุกแห่งทุกหนไม่รู้ในน้ำบนบก มีอยู่หมดแต่เราไม่เห็น เป็นคนตาบอดก็ ลบล้างสิ่งเหล่านั้นเลี้ยงว่าไม่มีๆ แล้วก็ลบล้างพระพุทธเจ้าศาสตร์ศอกไปด้วยกัน พระพุทธเจ้าก็เลยหมดความหมาย สอนโลกไม่เชื่อถือ ก็เสียไปอีก เสียเรานั้นแหล่จะเลี้ยงคร

เมื่อเราปฏิบัติตามอย่างนี้แล้ว ความส่วนกระจ่างแจ้งจะเกิดขึ้นภัยในจิตใจ เทวบุตรเทวตาไม่ต้องบอก มีมาตั้งกับตั้งกับป่าทำไม่จะไม่เห็นถ้าเรามีตาภัยของเรา ใจสงบแล้วมันต้องเห็น เทวบุตรเทวตา อินทร์พระมหาตลอดพากเปรตพากผีจนกระทึ่งถึง นรกรอเวจิ พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นแล้วมาสอนโลกให้ปฏิบัติตามแล้วจะได้รู้ได้เห็นไปตามกำลังความสามารถของตน ทำไม่จะไม่เห็น ต้องเห็น นี้เป็นผลอีกทางหนึ่ง เป็นผลภัยนอก ผลภัยในจริงๆ ที่จะเอารัตัวจริงจริงๆ คือใจของเรามีความสงบผ่องใส ภัยในตัวเอง อันนั้นเป็นสิ่งภัยนอก มันควรจะรู้ได้สิ่งใดก็ไม่ปฏิเสธ ยอมรับว่ารู้ๆ แต่ ไม่ถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์เหมือนการฝ่ากิเลส การฝ่ากิเลสสงบไปมากน้อยเพียงไร

กิเลสสงบตัวแล้วใช้สติปัญญาพิจารณาสอดส่องแยกธาตุแยกขันธ์ ว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นเราเป็นเขา เป็นหญิงเป็นชาย มันเป็นที่ตรงไหน พิจารณาได้เรียกว่า ปัญญา

เมื่อจิตสงบแล้วจิตอิ่มตัว จิตไม่หิวโหยในอาหาร คือการได้เห็นรูปฟังเสียงกลิ่น รส ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นอาหารโอชาของจิต มันชอบคิดในสิ่งเหล่านี้แหละ ที่นี่เวลาจิตอิ่ม ตัวแล้วไม่ชอบคิด ไม่อยากรู้ ไม่อยากเห็น ไม่อยากได้ยินได้ฟัง เพราะจิตอิ่มตัว นั้น แหละพจิตที่อิ่มตัวนี้ออกไปพิจารณาทางด้านปัญญาแยกธาตุแยกขันธ์ ดูตั้งแต่ผิวนัง ขึ้นไป พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ตั้งแต่เราวาช่ว่า เกศา โลมา นา ทันตา ตโจ แปลว่า ผม ขน เล็บ พืน หนัง นี้มันมีอยู่ด้วยกันทุกคนแล้วทำไม่เจิงติดเน้นกันหนา ติดเข้าติดเรา มันติดอะไร ผมก็เป็นเส้น ๆ ขนก็เป็นเส้น ๆ หนังเราก็เห็นหนังห่อกระดูกเรานี่ อยู่ข้างนอกผิวนังเหมือนสวยเหมือนงามเปล่งปลั่ง ผู้หญิงผู้ชายมันรักกัน ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล หลงกันที่ผิวนังนี่แหละ

เวลาพิจารณาผิวนังให้เห็นตามความจริง ตั้งแต่ผิวนังมันก็มีขี้เหื่อขี้โคล พิจารณาเข้าไปมีแต่เลือดแต่เนื้อเต็มตัวแดงโรือไปหมด พวกลีน พวกลีน พวกระดูก ตับ ไต ไส้ พุง อาหารเก่า อาหารใหม่ ขึ้นชื่อว่าของสกปรกแล้วเต็มอยู่ภายในตัวของเรานี่หมด แล้วมันสวยมันงามที่ไหน นี่คือแยกธาตุแยกขันธ์ พิจารณาเรื่องของปัญญา พิจารณาแล้วพิจารณาเล่าหลายครั้งหลายหนนมันก็ค่อยกระจ่างขึ้นมา เพราะมันมีอยู่ในตัวของเราโดยสมบูรณ์แล้ว จะไม่รู้ได้ยังไง เมื่อพิจารณาแยกแยะนี้จิตมันก็รู้ก็เห็น แล้ว ก็เกิดความเบื่อหน่าย เบื่อหน่ายความยึดถือ ความดีนรนกระวนกระวาย กระเลือก กระสนไปด้วยราคะตัณหา มันก็สงบตัวลงไป ๆ ความทุกข์ก็ไม่กำเริบ ท่านให้พิจารณาอย่างนี้เรียกว่าปัญญา

ถึงกาลเวลาจะพิจารณาทางด้านปัญญา ก็ให้พิจารณาอย่างนี้ เมื่อพิจารณาเห็นด้หนีอยเมื่อยล้าแล้วเข้าสู่สมาริให้สงบใจ ไม่ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวายกับการแยกธาตุแยกขันธ์ ทางปัญญาเหมือนแต่ก่อน ให้พักสงบจิตเพื่อเอากำลัง มีความสงบเย็นใจแล้วอกก้าวเดินพิจารณาเรื่องธาตุเรื่องขันธ์อีกต่อไป จนกระทั้งมีความแจ่มแจ้ง รู้ชัดเจนแล้ว จิตมันจะปล่อยวางลง ปล่อยธาตุปล่อยขันธ์ มันอยู่กับเรานี่แหละ อุปทานยึดไว้ถือไว้เวลาปัญญาเพิกถอนออกมานแล้ว อุปทานก็ถอนตัวเข้ามา มันก็เห็นตั้งแต่พวกระนังพวกระดูก

เวลาที่เรียกว่าผีเป็น ชากรณีเป็นอยู่กับเรา ชากรณีดับอยู่กับเรา อยู่กับเขาทุกคน อยู่กับลัตว์กับบุคคลเต็มไปหมดเป็นชากรณีดับ เวลาตายแล้วก็เน่าเฟะ เช่น อย่างเรานั่งอยู่เวลาที่เป็นคนเป็น มันก็มีส่วนร้าวมีคุณค่ามีราคาไปด้วยกันนั้นแหละ ครั้นนั่งอยู่ตามร่มไม้ชัยคาก็เป็นหญิงเป็นชายเป็นพระเป็นเนตรเต็มตัว ๆ แต่พอลมหายใจขาดลงไป

เท่านั้น ในป่าวดเขาน้อยนี้เต็มไปด้วยคนตาย เป็นยังไงพิจารณาแยกกันซิ คนตายทั้งหมด แม้ผู้technikaty แล้วเป็นยังไงมีคุณค่าอะไรบ้าง แยกแยะอย่างนี้ การพิจารณาเพื่อจะถอนถอนอุปทานความมีราค่ารากอกร เป็นโมฆะ ไม่เกิดประโยชน์อะไร สิ่งเหล่านั้นมีแต่ดินน้ำลงไฟเท่านั้น แยกอย่างนี้เรียกว่าปัญญา

จากนั้นปัญญาจะละเอียดเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงอาการของจิต เช่น สังขาร สัญญา มัคคิดมั่นปั่น หมายเรื่องอะไร มั่นจะรู้กันทันกัน ๆ ละเอียดล้อเอียด เข้าไป จิตมีความส่วนจ้าขึ้นไปตั้งแต่พิจารณาธาตุขันธ์ร่างกายเรานี้ละเอียดล้อ ปล่อยวางไปได้แล้ว จิตเป็นอัตโนมัติของตัวเอง ที่นี่การก้าวเดินเพื่อ默คพลนิพพานราบรื่น ๆ ม默คพลนิพพานอยู่ช่วงเอื้อม ๆ แล้วที่นี่ แต่ก่อนอยู่หนึ่งวิสัยของเราที่จะรู้ได้เห็นได้ อ่อนกำลังวังชา ห้อถอย แต่พอเวลา ก้าวเข้าไป ๆ ถึงปัญญาขั้นนี้แล้ว ม默คพลนิพพานอยู่ช่วงเอื้อม ยิ่งขับใหญ่เลย นี่ผู้ปฏิบัติเพื่อเราม默คพลนิพพาน ม默คพลนิพพานอยู่ที่ไหน ไม่อยู่ที่ดินฟ้าอากาศ ไม่อยู่กับมีดกับแจ้ง ไม่อยู่กับตันไม้ภูเขา มั่นอยู่ที่หัวใจของเรา เราพิจารณาเบิกอกรอก ฯ กิเลสปิดบังเหมือนกับจกแทนมันหุ่มห่อ มั่นปิดบังบึงน้ำที่ใสสะอาดทั้งบึงเอาไว้อย่างมิดตัว มองลงไปเห็นแต่จอกแต่แทนเต็มอยู่หมด น้ำที่อยู่ใต้จากใต้แทนมองไม่เห็น ที่นี่เวลาเรารือจกรือแทนออกแล้ว น้ำมีอยู่ในนั้นแล้วมันก็เห็นเอง

อันนี้默คพลนิพพานถูกจอกถูกแทนคือกิเลสมั่นปิดบังเอาไว้ เราเปิดจอกเปิดแทนอกรอกด้วยสมถธรรม ด้วยวิปสัสนาธรรม คือสติปัญญาละเอียดเข้าไป จอกแทนคือกิเลสมั่นจะจะไป ๆ ก็เริ่มเห็น默คพลนิพพาน ที่นี่默คพลนิพพานกล้ายเป็นอยู่ช่วงเอื้อม ๆ ไป พิจารณาไม่หยุดไม่ถอย สุดท้ายก็ขันจากขแทนขึ้นบนบกหมด ไม่ให้มีเหลือ เหลือแต่น้ำที่ใสสะอาดอาบดื่มใช้สอยได้อย่างสะดวกสบาย เหลือแต่ธรรมทั้งแท่งอยู่ภายในจิตใจ ส่วนจ้าไปหมด นี่ผลแห่งการรือจกรือแทนคือกิเลสออกด้วยสมถธรรม วิปสัสนาธรรมของเรา เราจะได้ผลเป็นที่พอยใน การปฏิบัติของเรานี้แหละ เราอย่าไปคาดไปหมายดินฟ้าอากาศ สมัยนั้นสมัยนี้默คพลนิพพานมี สมัยนี้默คพลนิพพานไม่มี มั่นมีแต่กิเลสหลอกสัตว์โลกให้ดื้นตายไปกับมันนั่นแหละ ให้ลูกหลานตั้งหน้าตั้งตาพิจารณา ให้มันเห็นอย่างนี้ซิ

เวลาธรรมได้ปรากฏขึ้นในใจแล้วไม่ไปตามใจ ใจเชือกตามไม่เชือกตาม เราประจักษ์ใจเต็มหัวใจเราแล้วพอย ฯ ไม่สนใจกับใจจะเชือหรือไม่เชือกตาม ม默คพลนิพพานเป็นสมบัติของผู้บำเพ็ญ ใจบำเพ็ญก็เป็นสมบัติ บุญกุศลเป็นของผู้บำเพ็ญ ผู้ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญก็เกิดผลเกิดประโยชน์แก่ตนด้วยกันนั่นแหละ วันนี้ได้พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรม สมถวิปสัสนาให้พระลูกพระหลานได้ยินได้ฟังบ้าง เพราะนาน ๆ หลวง

ตาจะได้เห็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมอย่างนี้ ส่วนมากเทคโนโลยีแต่แรกหน้าใหม่ พระเณรมาบังฟังก์ไม่ได้ฟัง มีแต่เทคโนโลยีสู่มือห้าแกงหน้าใหม่ ตีนูนตีนี้ไปเรื่อย ๆ

วันนี้แจกจ่ายไปให้เห็นทั่วหน้ากันหมด โดยถือเอาท่านอาจารย์สุวัจน์เป็นต้น เหตุแห่งความเป็นความตาย ให้เราต่างคนต่างพิจารณาอ้อมเข้ามาสู่ตัวของเราว่าวันหนึ่งแน่นอนจะต้องตายอย่างท่าน ท่านตายอย่างหายห่วง ท่านตายอย่างสงบเยี่ยม เราจะตายแบบไหน เราต้องตั้งปัญหาตามเรา ถ้าเรายังบกพร่องอยู่ที่ตรงไหน นั้นแหล่เราจะตายด้วยความบกพร่องตรงนั้น ให้เสาะแสวงหาคุณงามความดี เมื่อมีอยู่ในใจแล้ว คิดถึงเรื่องความเป็นความตายไม่ค่อยกลัวคนเรา เวลาไม่ตั้งแต่บ้าปแต่กรรม คิดถึงความตายไม่ได้ กระบวนการหมายเหมือนจะตายสุด ๆ ร้อน ๆ ในเดือนนี้เอง แต่เวลาไม่บุญมีกุศล เพราะเราสร้างไว้เตรียมพร้อมไว้ ๆ เรามีที่ยึดที่เกาะ ระลึกถึงความตายเราก็ไม่มีสะทกสะท้าน ตายเมื่อไรเราก็ไปทางดีทุกเวลาล่ามเวลา จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

ศาสนาพุทธของเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว օกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวลาใดจะมาทำลายมรรคผลนิพพานที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้นี้ ให้ฉบับหายaway ปวงไปได้เลย ก็มีแต่พวกราทำลายเสียเอง ท่านสอนให้ไปทำทานก็ตระหนึ่กเห็นใจว่าเสียสอนให้ปรึกษาศึกษาเป็นรักษาสูญไปเสีย สอนให้ภารนากเข้าหมอนมากล่อมเสีย อย่างนี้แหล่บันบบมรรคผลนิพพานตัวของตัวเราไปเอง ๆ ก็มีแต่กิเลส มีแต่เสื่อแต่หมอนมัดเต็มหลัง ถ้าเป็นพระเป็นเจ้าเสื่อเข้าหมอนมัดเต็มหลังไปเลย ไม่สนใจการภารนา ยิ่งเป็นพระราศูติโอมแล้วยิ่งไม่สนใจอะไรเลย ล้มที่ไหนหลับที่นั่น เสื่อหมอนไม่สนใจ นี่คือมันเพลินในโลกในสังสารจนเกินเนื้อกินตัว เหมือนว่าจะไม่ตาย ให้ทราบเสียนะ

วันนี้เป็นวันจะมาตพท่านอาจารย์สุวัจน์ ให้น้อมเข้ามาสู่ตัวของเราให้ได้สัตได้ส่วนได้สัตปัญญาขึ้นมาภายในตัว แล้วแบ่งสันปันส่วนคุณงามความดี เราย่าทำแต่ความชั่วโดยถ่ายเดียว แบ่งสันคุณงามความดีเข้ามาสู่ใจของเราด้วยการบำเพ็ญทานรักษาศีล เจริญเมตตาภารนา เวลาจะหลับจะนอนก็ขอให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสังฆ อรหัต สุวากุชาโต สุปฏิปันโน เลร์จเรียบร้อยแล้วให้ทำความสงบใจ ให้นึกพุทธโอ รัมโม สังโโภ ที่ใจของเรานี้ เรียกว่า ภารนา ระลึกอยู่นั้นไม่ต้องคิดไปไหนเวลานั้น ตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งเรานั่งภารนา นั่นคิดมากแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร ที่นี่เราจะคิดให้เกิดประโยชน์ เอาตั้งแต่ พุทธโอ หรือ รัมโม ตามแต่เรารอขอธรรมบทใด แล้วมาทำกับไว้ด้วยความมีสติ อยู่ ๆ จะมีความสงบเย็นขึ้นมา แปลกประหลาดอัศจรรย์จริง ๆ ก็คือใจนี้

เวลาไม่ได้รับความเหลือเชื่อแล้ว ใครก็ไม่รู้ว่าใจเป็นยังไง คนทั้งคนก็ถืออาคนหั้ง คนนั้นแหล่เป็นใจ หมายหั้งตัวก็ถืออาหมานนั้นจะเป็นใจ ความจริงไม่ใช่ หมายเป็นร่าง ของหมาย ใจที่ครองหมายอยู่นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง คนแรกเป็นร่างของคน นี่เป็นเรื่องร่าง ใจจริง ๆ ก็อยู่ในเรื่องร่างนี้แหล่ แต่มันเป็นคนละอัน ๆ จิตใจเมื่อเราได้ชาระแล้วมัน จะแยกตัวออก ๆ จากส่วนร่างกายทั้งหลายนี้มาเป็นตัวของตัวโดยเฉพาะ มองดูลังหาร ร่างกายเห็นทั่วไปหมด ก็รู้ว่าเป็นลังหารร่างกาย มองเข้าไปสู่จิตใจของเรารึนแต่ความ ส่วนกระจังแจ้ง นี้คือใจ มันก็แยกตัวได้เองถ้าเราบำเพ็ญภวานา ให้ท่านทั้งหลาย บำเพ็ญภวานา

อย่าลืมนนะพุทธศาสนาอยู่ที่จุด คือภวานา อย่าปล่อยอย่าวาง ความสุขความ เจริญ ความสมหวังจะเป็นผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากท่านทั้งหลาย อุตส่าห์บำเพ็ญ พยายาม ให้รู้สึกด้วยแล้วก็จะมี ไปชาติหน้าก็จะมี ชาตินี้ก็จะมี ไปที่ไหนมีแต่จะมีทั้งนั้น คนที่เกียจ คนไม่สร้างความดี เราย่าหวังคนไม่สร้างความดีจะมีความสุขความเจริญสม หวังได้ ไม่มีทาง นอกจากคนที่สร้างคุณงามความดีจะเป็นที่แก้กันได้ เรามีความดีแล้ว มีสิ่งที่แก้มีสิ่งที่พึงพึงองอาจศัยได้ ฝากเป็นฝากตายได้ ถ้าคนไม่สร้างความดี สร้างแต่ บาป ๆ แล้วมีแต่ความหวัง ๆ ตายแล้วจะมี ความหวังไม่มีความหมายอะไรเลย

วันนี้ขอให้ท่านทั้งหลายได้ฟังนะ หลวงตาได้มาเทศน์ที่นี่ได้สองครั้งแล้ว ขอให้ นำไปพินิจพิจารณา อย่าอยู่เฉย ๆ ตายแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร จิตใจดวงนี้ไม่เคย ตาย ตายจากนี้แล้วก็ไปเกิดภพนั้นภพนี้ตลอดมาอย่างนี้แหล่ ขอให้สั่งสมคุณงาม ความดีเป็นอาหารหล่อเลี้ยงใจ ใจจะมีที่ยึดที่เกาะแล้วตายไปสู่สุคติ สรรค์มีไว้สำหรับ คนบุญ ทุกชั้นของสรรค์มีไว้สำหรับคนบุญ พรหมโภกมีไว้สำหรับคนบุญ นิพพานมีไว้ สำหรับคนผู้สั่นกิเลส นรกรอเวจมีไว้สำหรับคนสร้างบ้าปสร้างกรรม ไม่เชื่อผู้ใดเชื่อแต่ ความอยากรของเจ้าของอย่างเดียว คนนี้แหล่เป็นผู้ที่จะไปถึงจะบอกว่าวนรกไม่มีเท่าไร ก็มีแต่ลมปาก ตายแล้วไม่เห็นมีความหมายอะไร อำนาจไม่มี ความหวังไม่มีความ หมายอะไรเลย บ้าปกรรมที่ตนสร้างเอาไว้นั้นแหล่จะเป็นสิ่งที่บังคับตัวเองให้จมลงใน นรก ทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี เวลาไปจะแล้วสายเกินไปแล้วแก่ไม่ตกล ให้รีบแก้เลี้ยดตั้งแต่บัด นี้ที่ยังไม่ตายนะ

วันนี้การเทศนาว่าการธาตุขันธ์ก่ออ่อนลง ๆ เทคนาว่าการนี้ขอให้ฟื้นอองทั้งหลาย ได้นำไปคิดไปอ่าน สมเรว่าเป็นลูกชาวพุทธด้วยกัน ชาวพุทธไม่ใช่ชาวฝี ให้อบรมศีล ธรรมให้มีความดีแก่ตนเอง อยู่บ้านอยู่เรือนคนมีบุญมีกุศลมีธรรมในใจแล้วอยู่สะดูก สาย ผัวเมียก็ไม่ทะเลกัน อยู่ด้วยกันเป็นผ้าสุก ผัวก็จะเป็นศีลเมียก็จะเป็นธรรม อยู่ ด้วยกันจนกระทั้งถึงวันตายก็ไม่มีความเบื่อหน่ายอิ่มพอกัน ถ้ากิเลสเข้าไปแทรกแล้วผัว

ก็ไปหาเมียใหม่ เมียก็ไปหาผัวใหม่ นั่นอาจหมายความว่ากัดกันในครอบครัว อย่าพากันเสาะแสวงหาวิชาความรู้มากกัดกันในครัวเรือน ตั้งแต่เราเลี้ยงหมาไว้ในบ้าน มันกัดกันเราก็รำคาญ ทำไมเราผัวเมียจะมากกัดกันเลี้ยงเองมีอย่างเหรอ มันเลวกว่าหมา ให้จำเอาไว้นะ ข้อนี้

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ชาตุแก่ชั้นอัจฉริยะที่กำลังวังชาและเวลาข้อความสวัสดีจะมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วโลกเท่านั้น

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเตอร์เน็ต www.luangta.com